

чуваха пѣсни и свирни. Срѣщу него, по морето, сно-
вѣха канци и варки, препълнени съ весели, честити,
млади момци и дѣвойки, а Джехадъ крачѣше съси-
панъ душою и тѣломъ, като гледаше предъ себе си
студенъ, отчайнически гробъ, подъ тѣй окитената и
толкозъ радости носящата земя! Той ми казваше че
никога, нето сега, не му е било толкозъ тѣжко, тол-
козъ грозно, както него день, нея вечеръ!

Като влѣзе прѣзъ уличнитѣ врата, не отиде той
въ стаята си, но се завали на сѣдалото задъ гжста-
лакътъ, недалечъ отъ вратата, и тамъ остана кѣто
задушенъ отъ злочестината си. Подиръ-малко скри-
буцнаха вратата, и Зейнебъ влѣзе съ майка си съ кли-
митѣ на рамо, а слѣдъ тѣхъ Елмазъ-ханжмъ, която
се запъти на-предъ, слѣдъ като се бѣше обърнала и
викнала:

— Хайде, кузумъ, хайде влѣзъ да идемъ горѣ!

Но Бюлбюла се бавѣше още вънъ, види се, за
да дочуе нѣкоя дума отъ своятъ любезний или да
му испрати послѣденъ погледъ.

Най-сетѣ тя влѣзе и затвори вратата, но щомъ
рече да кристѣши на-татѣкъ, стигна до нея болниятъ,
грозниятъ гласъ на Джехада, който стоеше на четири
крачки отъ нея и говорѣше ѝ съ прострѣни рѣцѣ:

— Смили се, ангеле, смили се за мене злочестий,
смили се за име божие, — не ме презирай, не ме от-
блѣсвай, — не мога безъ тебъ да живѣя — не мога
да живѣя!

— Я гледай безобразника! завика Бюлбюла, какъ
смѣешъ тѣй да говоришъ? — гледай безсрамника,
какъ смѣешъ таквозъ и да помислишъ? варди се да
ми не досаждашъ, защото инакъ тѣжко ти! — Така
рече и си замна.

Джехадъ отстѣпи и се сложи на сѣдалото; цѣлъ
треперяше; той извади тесакътъ си и се увѣри че е